

בית המשפט העליון

עשת"ש 26-05-45467

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

העורר: רן ענבר

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט א' פרסקי) במ"ת 421-10-25 מיום 12.05.2026

תאריך הישיבה: ד' בסיון התשפ"ו (20 במאי 2026)

בשם העורר: עו"ד דב גלעד כהן

בשם המשיבה: עו"ד בת שבע אבגז

החלטה

ערר לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כבוד השופט א' פרסקי) במ"ת 421-10-25 מיום 12.05.2026, בגדרה נדחתה בקשתו של העורר לשוב ולעייין בתנאי מעצרו.

1. ביום 30.09.2025 הוגש כתב אישום נגד העורר ולצידו בקשה למעצרו עד תום ההליכים. ביום 30.10.2025 הוגש נגד העורר ונאשם נוסף כתב אישום מתוקן בת"פ 70686-09-25, המייחס לו עבירות של הצתה, לפי סעיף 448 סיפא בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ניסיון הצתה, לפי סעיף 448 סיפא בצירוף סעיפים 25 ו-29 לחוק; היזק בזדון, לפי סעיף 452 בצירוף סעיף 29 לחוק (חמש עבירות); חבלה במזיד ברכב, לפי סעיף 413 בצירוף סעיף 29 לחוק; ושיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 242 בצירוף סעיף 29 לחוק (ריבוי עבירות).

2. על פי עובדות כתב האישום, העורר ומעורבים נוספים קשרו קשר להצית פחי מחזור בששה מוקדים בירושלים, בסביבת ביתו של ראש הממשלה, כחלק ממחאה למען החזרת החטופים שהוחזקו ברצועת עזה באותה עת. בהתאם לכתב האישום, בשעה 06:29 בבוקר לערך הוצתו פחי מחזור בחמישה מתוך ששת המוקדים, ולאחר מכן נמלטו

המבצעים מהמקום. עוד מתוארות בכתב האישום תוצאות מעשי ההצתה, ובהם התלקחות כלי רכב ופינוי בניין מתושביו מחשש לשלומם.

3. העורר הודה בקיומן של ראיות לכאורה. בהמשך, בהחלטת בית המשפט המחוזי מיום 31.10.2025, העורר הועבר לחלופת מעצר בתנאי מעצר בית מלא בפיקוח אנושי. ביום 17.02.2026 קיבל בית המשפט את הסכמת הצדדים והורה על הקלה בתנאי מעצרו, כך שהותר לעורר לצאת מביתו ארבעה ימים בשבוע לצורך עבודה, תוך פיקוח מתמיד; כשביתר הזמן יימצא במעצר בית מלא, לצד הקלות נקודתיות. עוד הסכימה המשיבה למספר יציאות של העורר לחו"ל לצרכי עבודה.

4. ביום 20.04.2026 הגיש העורר בקשה לעיון מחודש בתנאי מעצרו, כך שייוותר התנאי הנוגע למעצר בית בשעות הלילה בלבד. בית המשפט המחוזי מצא לדחות את הבקשה ולהותיר את תנאי מעצרו של העורר על כנם בעת זו, בצינו, בין היתר, את התרשמות שירות המבחן בתסקיר האחרון מיום 04.02.2026, בדבר "התייחסות מצומצמת [מצד העורר] לאירוע מושא כתב האישום ושלילת מעורבות באותו אירוע"; לצד התרשמות חיובית מהעורר. ביחס לתנאים המגבילים החלים כיום על העורר, נקבע כי "קשה להתייחס לכך כתקופת זמן המבטסת עילה של 'חלופה הזמן' לצורך הקלה נוספת בתנאים".

5. מכאן הערר שלפניי. בגדרו, נטען כי שגה בית משפט קמא בכך שלא בחן את כלל הנימוקים שנטענו בפניו, והעניק משקל מכריע להתרשמות המצויה בשולי תסקיר שירות המבחן לפיה הוא נוקט ב"התייחסות מצומצמת לאירוע", בעוד שכלל אינו נדרש להודות בביצוע עבירה שהוא מכחיש את ביצועה. בנוסף נטען כי ההתרשמות החיובית מן העורר, לרבות ביחס לרמת המסוכנות הנמוכה הנשקפת ממנו – שאף פוחתות נוכח נסיבותיו האישיות, לא זכתה למשקל הולם כנדרש בעניינו; וכך גם חלופה הזמן הניכר ממועד מעצרו של העורר והשתנות הנסיבות שהיווה "מניע" למעשיו; ומשך הזמן הצפוי לניהול ההליך המשפטי בעניינו. יתרה מכך, לא ניתן כל משקל לחולשה מובנית הקיימת לטענת העורר בכתב האישום, באשר להוכחת חלקו במעשי ההצתה.

6. בדיון שנערך בפניי ביום 20.05.2026, טענה באת-כוח המשיבה כי בעת הזו אין מקום, לשיטתה, להקלה נוספת במגבלות שהושתו על העורר, זאת לאור חומרת המעשים המיוחסים לו בכתב האישום ונוכח התרשמות שירות המבחן לפיה קיימת משמעות לפיקוח גם בשלב זה. כן צוין, כי הסכמתה ליציאתו של העורר לחו"ל נבעה מהחלטת בית משפט זה ביחס לנאשם אחר בפרשה (עשת"ש 31259-12-25 מדינת ישראל נ' פויגל (18.12.2025)).

7. לאחר עיון ושמיעת טענות הצדדים בדיון שהתקיים בפניי, מצאתי כי דין הערר להתקבל.
8. כידוע, תכלית מרכזית למעצרו של נאשם היא לאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו. מכאן, שתכליות בדמות ענישה והרתעה אין מקומן להישקל בגדר החלטה בדבר המעצר, שכן אין לראות במעצר כ'מקדמה' על חשבון העונש (ראו: עמ"ת 21592-08-25 אלעברה נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (21.08.2025)).
9. אכן, בעבירות המיוחסות למשיב גלומה חומרה. ברם, חומרת העבירה, כשלעצמה, לא מהווה עילת מעצר. זו יכולה להצביע על עילת מעצר של מסוכנות, אך מסוכנותו של נאשם תיבחן באופן קונקרטי ביחס לנסיבותיו הפרטניות (ראו: עמ"ת 38596-02-26 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 11 (21.02.2026); עמ"ת 54940-10-25 מדינת ישראל נ' פויגל, פסקה 16 (29.10.2025)); ולעד למול דרישת המידתיות החולשת על דיני המעצרים.
10. במכלול נסיבות העניין לא מצאתי כי תכליות חלופת המעצר יסוכלו אם תתקבל בקשת העורר, או שקיימת הצדקה מספקת להותרת המגבלות הנוכחיות על כנף. בין נסיבות העניין ניתן ונכון למנות את התרשמותו החיובית של שירות המבחן מהעורר; נסיבותיו האישיות בכללן גילו שאינו צעיר, תרומתו לקהילה משך השנים והיעדר הסתבכויות עם החוק; וחלוף של כשמונה חודשים ממועד מעצרו כאשר בהתחלה היה במעצר ממשי במשך 40 ימים – כולן מביאות למסקנה זאת.
11. אשר להערת שירות המבחן כי העורר נוקט ב"התייחסות מצומצמת לאירוע" ולמסקנת בית משפט קמא מדברים אלו, הרי שניכר כי העורר מכיר בחלקו במעשים לפי הבנתו ותפיסתו. למותר לציין, כי אין מקום לזקוף לחובתו של העורר את עמידתו על חפותו בפני שירות המבחן, ביחס למעשים שלטענתו לא ביצע, כדי להסיק מכך על מסוכנותו (ראו: 43873-02-25 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (02.03.2025); בש"פ 5329/24 שיבלי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (07.07.2024)).
12. בנסיבות האמורות, מצאתי כי ניתן לתת אמון בעורר שיתמיד ויעמוד במגבלות מעצרו, הגם צמצום המגבלות החלות עליו. כל זאת מבלי להביע עמדה ביחס להליך גופו.
13. הערר מתקבל בזאת, במובן זה שהעורר יותר במעצר בית לילי מלא, בפיקוח אנושי של המפקחים שנקבעו בעניינו, החל מהשעה 21:00 ועד 06:00 בבוקר שלמחרת בלבד; וזאת החל מהיום. יתר המגבלות יוסרו אפוא.

ניתנה היום, ד' סיוון תשפ"ו (20 מאי 2026).

חאלד כבוב
שופט